

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **I. K.**, bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. L. S., advokátom v B., proti žalovanej **A. D.**, bývajúcej v B., zastúpená JUDr. E. K., advokátkou v B., o **určenie neplatnosti právnych úkonov**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 52 C 194/2009, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. novembra 2012 sp. zn. 5 Co 604/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom zo 17. októbra 2012 č. k. 52 C 194/2009-180 žalobu zamietol. Žalobkyňu zaviazal zaplatiť žalovanej náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 777,18 € v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Štátu náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 30. novembra 2012 sp. zn. 5 Co 604/2012 odvolanie žalobkyne odmietol. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa bol žalobkyňi doručený 17. októbra 2012. Žalobkyňa podala odvolanie voči uvedenému rozsudku odovzdaním na poštovú prepravu 5. novembra 2012, teda po zákonom stanovenej 15 dňovej lehote, ktorá uplynula 2. novembra 2012. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie žalobkyne odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. O trovách rozhodol analogicky podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktoré odôvodnila v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Uviedla, že 2. novembra 2012 (v posledný deň lehoty na podanie odvolania) podala na súd prvého stupňa prostredníctvom telefaxu odvolanie voči rozsudku súdu prvého stupňa. Následne 5. novembra 2012 okresnému súdu v zmysle ustanovenia § 42 ods. 1 O.s.p. doručila originál tohto telefaxového podania. Uvedené skutočnosti preukazovala výpisom telefaxového podania, potvrdením telekomunikačného operátora a originálom tohto podania. Z dôvodu, že jej odvolanie bolo podané včas navrhla, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas žalobkyňa zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel pri tom k záveru, že dovolanie v predmetnej veci nie je prípustné.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Keďže v prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, jeho prípustnosť bolo treba posudzovať podľa ustanovenia § 239 O.s.p.

V prejednávanej veci rozhodol odvolací súd uznesením. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide

o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Keďže v danom prípade ide o odmietajúce uznesenie odvolacieho súdu je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobkyne z § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Prípustnosť dovolania žalobkyne by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní, v ktorom bolo vydané, došlo k niektorej z procesných vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, f/ účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1995 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Žalobkyňa procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Dovolanie teda v zmysle týchto ustanovení nie je prípustné.

Žalobkyňa v dovolaní namietala procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je taký z hľadiska procesného predpisu vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané

mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom ide tiež v prípade, keď odvolací súd odmietne odvolanie žalobkyne ako oneskorené podané, hoci odvolanie v skutočnosti oprávnená podala včas.

V danom prípade bolo pre posúdenie prípustnosti dovolania rozhodujúce zistenie, či žalobkyňa skutočne podala 2. novembra 2012 odvolanie prostredníctvom telefaxu na číslo faxu Okresného súdu Bratislava II (02/48 701 222), ktoré následne doplnila v lehote troch dní predložením originálu, keďže predmetné odvolanie podané prostredníctvom telefaxu sa v súdnom spise nenachádza.

Žalobkyňa včasnosť svojho telefaxového podania preukazovala protokolom o odoslaní faxu (č. l. 281) na faxové číslo Okresného súdu Bratislava II (02/48 701 222) dňa 2. novembra 2012 v čase 23:58, počet strán 21. Zároveň súdu doručila kópiu podrobného rozpisu hovorov (č. l. 280), kde je uvedené volanie na číslo 02/48 701 222 dňa 2. novembra 2012 v čase 23:58 z čísla 02/39 018 842.

Najvyšší súd Slovenskej republiky listom z 28. augusta 2013 požiadal súd prvého stupňa, aby zaujal stanovisko ku skutočnosti, že odvolanie žalobkyne podané podľa jej tvrdenia faxom 2. novembra 2012 sa v spise nenachádza a prípadne vykonal nevyhnutné procesné úkony smerujúce k objasneniu skutočnosti, či bolo odvolanie podané na súd prvého stupňa tak, ako tvrdí žalobkyňa.

V zmysle šetrenia spornej skutočnosti boli súdom prvého stupňa ako svedkyne vypočuté K. B., pracovníčka podateľne a M. M., pracovníčka sekretariátu. Vypočuté svedkyne sa nevedeli konkrétne vyjadriť k tomu, či bolo alebo nebolo podanie žalobkyne podané tak, ako to tvrdí. Z hlásenia o činnosti faxu č. 02/48 701 222 (č. l. 298) vyplýva, že 2. novembra 2012 boli na tento fax doručené podania v čase 12:53, bez uvedenia čísla odosielateľa, počet strán 4, a v časoch 15:33 a 17:21, obe s počtom strán 4, z faxových čísiel odlišných od čísla 02/39 018 842 (číslo faxu, z ktorého podľa tvrdenia žalobkyne bolo odvolanie podané). Ani jedno z týchto podaní nie je totožné s podaním žalobkyne, nezhodujú sa okrem faxového čísla odosielateľa ani s časom podania a počtom strán. Dňa 3. novembra 2012 boli doručené dve podania v čase 00:02, bez uvedenia čísla odosielateľa, počet strán 4 a v čase 00:03, bez uvedenia čísla odosielateľa, počet strán 31. Tieto podania, aj keď sú časovo

najbližšie k času, ktorý je uvedený v protokole o odoslaní faxu dourčenom žalobkyňou, nesúhlasia presným časom ani počtom strán s podaním žalobkyne. Aj v prípade, že by niektoré z týchto podaní bolo podaním žalobkyne, znamenalo by to, že jej podanie – odvolanie, bolo podané po uplynutí lehoty na podanie odvolania, ktorej posledným dňom bol 2. november 2012.

Na základe týchto zistení dovolací súd 10. júna 2014 vyzval žalobkyňu, aby hodnoverným spôsobom preukázala včasnosť podania odvolania telefaxom na Okresný súd Bratislava II, pretože dôkazy ktoré boli doposiaľ súdu predložené, vzhľadom na výsledky šetrenia okresného súdu, o tom nesvedčia. Na túto výzvu žalobkyňa doposiaľ nereagovala.

Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že tvrdenie žalobkyne, že jej odvolanie bolo podané prostredníctvom telefaxu včas, nebolo preukázané. Súd prvého stupňa totiž vykonaním šetrenia zistil, že hlásenie o činnosti faxu č. 02/48 701 222, na ktorý žalobkyňa podľa vlastného tvrdenia svoje podanie podala, neobsahuje údaj o doručení jej podania a teda, že faxové podanie, tak ako tvrdí žalobkyňa, na súd prvého stupňa doručené nebolo. Rozsudok súdu prvého stupňa bol právnenému zástupcovi žalobkyne doručený 17. októbra 2012 (č. 1. 180), posledným dňom na podanie odvolania bol 2. november 2012. Odvolanie žalobkyne proti rozsudku č. k. 52 C 194/2009-180 bolo podané na pošte 5. novembra 2012 (č. 1. 263a). Odvolací súd preto nepochybil, keď odmietol odvolanie žalobkyne ako oneskorene podané; týmto svojím rozhodnutím dovolací súd neodňal žalobkyňi možnosť konať pred súdom.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodit' z ustanovenia § 239 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyňi, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd nepriznal žalovanej náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na ich priznanie (§ 151 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. septembra 2014

JUDr. Viera Petříková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová